

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **T. M. C.,**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

zastoupen: advokátem **Mgr. Naďou Smetanovou,**
sídlem 28. října 1001/3, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2019, č. j. OAM-162/ZA-ZA11-HA10-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

2. Žalobce namítá, že s obsahem rozhodnutí měl možnost se poprvé seznámit až dne 17. 5. 2019, kdy se dostavil na pracoviště žalovaného. Ze stejnopisu rozhodnutí, který si vyžádal, přitom vyplývá, že mu mělo být ne 14. 5. 2019 doručeno. I přes písemnou žádost však žalobci nebylo umožněno se seznámit se spisovým materiálem, tato žádost zůstala ke dni podání žaloby bez reakce. Žalobce dále namítá nesprávnost a nezákonnost rozhodnutí, jakož i jeho nepřezkoumatelnost, kterou spatřuje především v nedostatečném zjištění stavu věci a částečnou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Žalobce má za to, že žalovaný nezjistil před vydáním rozhodnutí dostatečným způsobem skutkový stav věci a došlo tak k porušení § 3 správního řádu. Žalobce si je vědom povinnosti uvádět relevantní důvody své žádosti a prokazovat je navrženými důkazy, v dané situaci byl však žalobce v objektivní důkazní nouzi a bylo tak podle jeho názoru na žalovaném, aby příslušné důkazy obstaral. Ten však naopak dle žalobce pochybil, neboť vycházel při posuzování existence možné hrozby v zemi původu žalobce pouze ze dvou zpráv, a to z Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 24. 8. 2018 a ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci – Údaje o zemi Vietnam 2018 ze dne 28. 1. 2019. Žalovaný měl také vycházet ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 20. 4. 2018 – o dodržování lidských práv v roce 2017. Žalovaný odmítl obavy žalobce ohledně násilného jednání věřitele jako účelové s tím, že těmito námitkami by se zabýval až v případě, kdy by se žalobce bezvýsledně obrátil na státní orgány v zemi původu. Dle názoru žalobce je však situace v jeho zemi špatná, země je autoritativně řízena a stav lidských práv je kritický a je nepravděpodobné, že by se mu dostalo pomoci od státních orgánů.
3. Žalobce dále uvádí, že se žalovaný nesprávně posoudil i skutkový stav co se týká skutečnosti, že o mezinárodní ochranu žalobce požádal až v roce 2019, kdy mu reálně hrozilo vycestování z ČR. Žalobce k tomu uvádí, že žádat o mezinárodní ochranu dříve by nemělo smysl s ohledem na to, že do roku 2017 jej před obavami z věřitelů chránilo právě oprávnění k pobytu v ČR. Podle žalobce rozhodnutí obsahuje domněnky žalovaného o skutečnostech, které nebyly v rámci správního řízení zjišťovány a které nemají oporu v podkladech pro rozhodnutí. Namítá proto nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
4. Žalovaný popírá oprávněnost námitek žalobce a nesouhlasí s nimi, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu. Žalovaný odkazuje na obsah spisu a trvá na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru správní orgán zjistil stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v řízení uvedl a opatřil si všechny potřebné podklady a informace pro rozhodnutí. Nezjistil však žádný důvod, na základě kterého by bylo možné žalobci udělit mezinárodní ochranu.
5. K námitce žalobce, že se nesprávně vypořádal s tvrzeními ohledně obavy žalobce z jednání věřitelů, žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti byla legalizace pobytu a zároveň neochota vycestovat do země původu, kde se žalobce obává násilného jednání ze strany věřitelů v případě nesplacení jeho nebankovní půjčky. Žalovaný nevyhodnotil tento důvod jako azylově relevantní a odkázal přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu, mimo jiné na usnesení č.j. 9 Azs 66/2017-28 ze dne 8. 6. 2017 dle kterého. „*Tvrdil-li stěžovatel, že se důvodně obává*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

vycestování do své vlasti, neboť dluží vysokou finanční částku místním věřitelům a nebude schopen ji splácet, nejedná se o azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Ekonomické důvody nejsou azylově relevantní pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany, ani doplňkové ochrany či humanitárního azylu.“ Žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení žalobce ohledně svého dluhu zmínil pouze skutečnost, že jej již částečně splatil a neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by mohl být ve Vietnamu pronásledován. Zároveň se ani neobrátil na tamní státní orgány, aby se pokusil věc řešit. Žalovaný konečně uvedl, že nenalezl ani žádný azylově relevantní důvod dle § 14 zákona o azylu S ohledem na uvedené navrhl žalobu zamítnout.

6. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
7. Důvodem podání žádosti byla skutečnost, že je žalobce zadlužený a v případě návratu do Vietnamu se obává jednání ze strany věřitelů. Žalobce je ženatý, s manželkou mají tři děti, všichni kromě žalobce žijí ve Vietnamu. S manželkou však žalobce nemá dobrý vztah, hádali se kvůli dluhům. Do ČR poprvé přicestoval v roce 2007 a měl zde do roku 2017 oprávnění k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. V letech 2009 a 2010 se jeho podnikání přestalo dařit a musel si proto ve Vietnamu sjednat nebankovní půjčku. Pro tento způsob řešení se rozhodl proto, že nemusel ničím ručit. Pokud ovšem nebude hradit, domnívá se, že mu mohou vzít jakýkoli majetek, například dům. V odpovědi na otázku, proč si nevzal půjčku u banky, však vzápětí uvedl, že ta by požadovala zástavu a on dům už prodal. Dále žalobce uvedl, že manželka ani děti nemají ohledně jeho dluhu problémy, neboť si je sjednal pouze na sebe. Vzápětí však uvedl, že od roku 2014 věřitel vyhrožuje jeho manželce, která se mu snaží vysvětlit, že žije s manželem odděleně a nemá s dluhem nic společného. Naposledy údajně na dluh uhradil v roce 2016 asi 50 000 Kč. Z jednání věřitelů má obavy, vyhrožoval mu například, že jej zabijí. Na policii se však neobrátil, jelikož ta se o podobné případy nezajímá. Zdravotní stav žalobce je dobrý, je bez náboženského vyznání a nikdy nebyl politicky aktivní.
8. Dne 12. 4. 2019 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu. Žalovaný poukázal na to, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace pobytu na území České republiky, neboť žalobce pozbyl pobytové oprávnění, zároveň návrat do Vietnamu odmítá z důvodu obav z jednání věřitelů při nesplácení dluhu.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože žalobce ani žalovaný netrval na jeho nařízení.
11. Ze spisového materiálu vyplývá, že dne 19. 2. 2019 se žalobce na základě předvolání dostavil k seznámení s podklady pro rozhodnutí. Dne 17. 4. 2019 odeslal žalovaný žalobci předvolání k převzetí rozhodnutí, z doručky je však zřejmé, že se nepodařilo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

tuto písemnost žalobci doručit a dne 30. 4. 2019 byla proto vrácena zpět žalovanému a dne 14. 5. 2019 byl sepsán úřední záznam o nedostavení se k převzetí rozhodnutí. Jelikož měl žalobce prokazatelně možnost se seznámit s podklady pro rozhodnutí, což i učinil a žalovaný rovněž prokázal, že se pokusil mu rozhodnutí řádně doručit, neshledal soud námitku ohledně nemožnosti seznámení se s rozhodnutím důvodnou.

12. Oproti žalobci soud považuje rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné a v souladu se zákonem. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatečném zjištění stavu věci a částečnou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.
13. Dle § 3 správního řádu správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žalovaný postupoval v souladu s tímto ustanovením a zohlednil všechny skutečnosti, které žalobce v žádosti uvedl. Správní orgán rozhodnutí náležitě odůvodnil, všechny zjištěné skutečnosti podrobně zkoumal a posuzoval jejich relevanci jakožto důvodů umožňujících udělit mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
14. K námitce žalobce, že se správní orgán dostatečně nezabýval skutkovými zjištěními týkajícími se zejména jeho závazků a následného možného ohrožení v zemi původu soud poznamenává, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je rozděleno důkazní břemeno mezi žadatele a správní orgán. Na žadateli leží břemeno tvrzení a na správním orgánu břemeno ověřování informací uvedených žadatelem a informací o situaci ze země původu. Soud konstatuje, že v daném případě žalobce nedostal své povinnosti a břemeno tvrzení neunesl, neboť pro udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné relevantní důvody. Oproti tomu si žalovaný obstaral informace o situaci v zemi původu, aby mohl posoudit, zda by žalobci hrozila v případě návratu do Vietnamu vážná újma, aniž by však žalobce takovou újmu tvrdil, přičemž z pokladů nashromážděných žalovaným nevyplývá, že by žalobci ve Vietnamu nebezpečí vážné újmy hrozilo. Konkrétně žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel z Informace OAMP – bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 24. 8. 2018 a ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci – Údaje o zemi Vietnam 2018 ze dne 28. 1. 2019. Ani soudu není ani známo, že by ve Vietnamu v současné době probíhala humanitární či jiná katastrofa. Soud nenalezl skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma.
15. Soud konstatuje, že institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR. Není možné jej ani zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Žádost žalobce lze chápat jako účelovou, neboť byla žalobcem podána až v době, kdy mu reálně hrozilo opuštění ČR a pouze zde projednávaná žaloba je způsobilá odložit vykonatelnost napadeného rozhodnutí. Pokud měl žadatel v úmyslu svůj pobyt v ČR legalizovat, bylo na místě postupovat podle předpisů cizineckého práva, zejména dle uvedeného zákona o pobytu cizinců. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že žádost o mezinárodní ochranu nepodal dříve z důvodu, že zde do roku 2017 měl platné pobytové oprávnění. Žalobce neuvedl, z jakého důvodu nepožádal o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně po skončení platnosti pobytového oprávnění v roce 2017, ale učinil tak až v roce 2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

16. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je dle písm. a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Těmi se v souladu s následujícím ustanovením azylového zákona rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může eventuálně být také soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
17. Žalobce nebyl politicky aktivní, je bez vyznání, jeho zdravotní stav je dobrý a jak sám uvedl, ve Vietnamu byl naposledy v roce 2016, kdy věřiteli uhradil splátku dluhu. Jediným tvrzeným důvodem, který žalobce opakovaně zmiňuje, je jeho zadlužení ve Vietnamu a obavy z postupu věřitelů v případě, že nebude dluh nadále hradit. Jedná se tedy o čistě ekonomický motiv a soud se ztotožňuje s tvrzeními žalovaného, že potíže v zemi původu není možné považovat za důvody, které by umožňovaly udělit žalobci mezinárodní ochranu. K obavám žalobce z protiprávního jednání věřitelů soud uvádí, že ani tyto obavy nejsou azylově relevantní a žalovaný proto stav posoudil v souladu s ustálenou judikaturou. Žalobce již v protokolu k žádosti uvedl, že si ve Vietnamu sjednal nebankovní půjčku, vyjádřil obavu, že mu věřitelé při návratu budou dělat problémy. Zároveň si však v celé řadě skutečností, které uvedl, protirečí. Na jednu stranu se obává, že by ho věřitelé mohli připravit o dům, avšak obratem uvádí, že dům prodal. V jiném tvrzení uvedl, že manželka a jeho děti problémy s jeho věřiteli nemají, neboť se jedná pouze o dluhy žalobce, naproti tomu v jiném tvrzení akcentuje problémy manželky s tím, že jí věřitelé vyhrožují. Tvrzená obava z věřitelů však není okolností, na základě které by mohl být udělena mezinárodní ochrana dle § 12 zákona o azylu, ani okolností zvláštního zřetele hodnou ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu Nejvyšší správní soud již dříve uvedl, že „*obtíže žadatele o azyl, spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, nelze bez přistoupení dalších zvláštního zřetele hodných okolností vnímat jinak než jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení azylu podle § 14 [zákona o azylu]*“ (viz rozhodnutí ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 – 64, či ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 Azs 37/2017 - 30). Možným pronásledováním soukromými osobami v zemi původu a vlivu této okolnosti na udělení doplňkové ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval také např. v rozsudcích ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, či ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 160/2004 – 41. Žalobce žádné další zvláštní okolnosti týkající se vymáhání jeho dluhů netvrdil. Nelze ani dovozovat, že by bez dalšího mohl být žalobce pronásledován pro neplacení ze strany státních orgánů. Naopak by bylo potřeba, aby se žalobce nejprve pokusil obrátit na ně, neboť dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005 č.j. 6

Azs 479/2004 - 41 „aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“

18. Vnitřní zamítavý postoj nelze považovat za uplatňování politických práv a svobod. Podmínky předpokládané § 12 zákona o azylu naplněny nejsou.
19. Žalobce je ženatý a s manželkou má tři děti, přičemž všichni kromě žalobce žijí ve Vietnamu. Není zde proto žádný důvod pro udělení azylu ve smyslu § 13 zákona o azylu.
20. Soud ve věci žalobce neshledal ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný, který by odůvodňoval udělení ochrany z humanitárního důvodu, jak předpokládá § 14 zákona o azylu. Žalobce je zdravý, svéprávný člověk, ekonomická migrace nepožívá ochrany podle zákona o azylu. Správní orgán tedy postupoval správně, neboť aktuální postavení žalobce nelze podřadit ani pod jedno z ustanovení zákona o azylu, podle kterého by bylo možno azyl nebo doplňkovou ochranu dle ů 14a a 14b zákona o azylu udělit.
21. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
22. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný sice měl ve věci úspěch, avšak žádné náklady mu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 11. 10. 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.